

bedsmændene og deres Familier. Da jeg fuldt erkjender, at Embedsmændene høre til Statens dygtigste Borgere, eller ialtfald ere saadanne Borgere, der have opnaaet megen Oplysning og Uddannelse, og paa hvis Opdragelse der i det Hele taget er anvendt en betydelig Omhu, tror jeg ogsaa, at de selv maa kunne vide at sørge for deres gamle Dage, ligesom ogsaa for deres Efterladte. Der findes jo mange Forsikringsanstalter her i Landet, som ere betryggende nok, i hvilke de kunne forsikre sig selv, deres Alderdom, ligesom ogsaa deres Familier, forsaavidt de skulde falde fra i en tidlig Alder.

Jeg kommer nu til at omtale en Bemærkning, som allerede er berørt af den ærede 1ste Landssthingsmand for 9de Kred (N. Rasmussen), nemlig en Bemærkning af den høitærede Conseilspræsident i de Motiver, som ledsage hans Endringsforslag. Da den, som sagt, er bleven tydelig berørt af det nævnte ærede Medlem, skal jeg indskrænke mig til at omtale den med saa Ord, og det er da navnlig en anden Side af den, som jeg vil drage frem. Naar den høitagtede Minister har udtalt, „at det efter Regjeringens Overbevisning vilde være meget uheldigt og i sine Konsekvenser demoraliserende for Embedsstanden, den Mand og den Disciplin, som bør herske i den, hvis der maatte blive vaft den Forestilling hos de underordnede Embeds- og Besillingsmænd, at de fornemmelig skulde søge deres Støtte og finde Hjælp hos Folkerepresentationen og ikke hos deres Overordnede, og Regjeringen kan ikke finde sig i, at Folkerepresentationen, eller dog den ene Del af denne, ved paa dette Omraade at vise en særlig Omhu for de lavere Stillede, forrykker det naturlige Forhold i Administrationen,“ saa skal jeg ikke negte, at det synes mig, at der deri ligger en vis Sigteelse ligeoverfor det andet Thing. Jeg skal ikke paatåge mig at forsvare det andet Thing, thi dette haade kan og vil nok forsvare sig selv. Der er imidlertid en anden Side af Sagen, jeg vil fremdrage, og det er den, at det efter denne Bemærkning kunde se ud, som om en Embedsmand strengt taget ikke maatte være saa fri en Borger her i Staten som enhver Anden. Det vil jeg ialtfald, hvis det skulde være Meningen, gjerne have oplyst, thi min Opfattelse af en Embedsmands Stilling lige overfor Staten er den, at, naar der bliver fastsat Lønninger i de forskjellige Fag, og vedkommende Embeder blive ansøgte af og besatte med Mænd af Landets Sønner, saa hverken maa der, eller bør der, paa hvilken Side i politisk Henseende disse end staa, udvøves noget Tryk paa dem (Udførelse af Indenrigsministeren). Jeg skal ligeoverfor den høitærede Indenrigsministers Bemærkning tillade mig at sige, at det, jeg fremhævede, ganske vist kan ligge i den paagjældende Bemærkning, og jeg omtaler det kun for, at det kan blive opklaret. (Indenrigsministeren: Min Bemærkning var ikke rettet til det ærede

Medlem.) Jeg gjentager altsaa, at naar en Embedsmand varetager de Pligter, som ere paalagte ham isølge Lovgivningen og Administrationen, bør der hverken fra den ene eller fra den anden Side, hverken fra Folkerepresentationens eller fra Regjeringens Side, udvøves noget Tryk paa ham i nogen Henseende. Jeg kan nemlig ikke negte, at der i disse Ord kan ligge en modsat Forstaaelse, ligesom det ogsaa tydeligt er udtalt, at Ministeriet ikke vil taale, at en Del af Embedsmændene støtte sig til Folkerepresentationen, thi den Disciplin, som skulde være gennemgaaende i Standen, vilde saa ikke kunne finde Sted. Naar den høitagtede Conseilspræsident her idag talte om den forhaanden værende Situation, idet han fremstillede Sagen saaledes, som han gjorde det, saa tror jeg virkelig, at den høitagtede Conseilspræsident meget forseilede dette Maal ved at stille sig til Sagen, saaledes som det skete. De Motiver, som medfølgte Forslaget, og den Udtalelse, som ogsaa er fremkommen fra den høitagtede Conseilspræsidents Side idag, har i alt Fald ikke paa mig kunnet gjøre det Indtryk, at der nu var nogen bedre Udsigt til Sagens praktiske Gjennemførelse. Jeg har saaledes i al Rørthed fremført nogle Punkter, som gjør, at jeg ikke kan finde, at det Forslag, som den høitagtede Conseilspræsident har stillet, bør vinde Lovsform, thi jeg har den Overbevisning, at naar Lønningerne til vore Embedsmænd faae et Tillæg op til den Maximumsum, der er sat eller saa omtrent, — jeg tør ikke paastaa, at den Sum 1600 Rd. er den retteste eller rigtigste; det er jo en Umulighed at sige, men enhver Ting skal selvfølgelig have sin Begrænsning — maa dette være tilstrækkeligt, og jeg kan derfor ikke stemme for det af, den høitærede Conseilspræsident stillede Forslag, men maa stemme imod det.

Med den ærede Formands Tilladelse maa jeg maasse referere nogle enkelte Udtalelser, der ere faldne fra det ærede 3die Medlem for 1ste Kred (Bloug). Det ærede Medlem bemærkede saaledes, at Striden — jeg tror forresten ikke, at han brugte Ordet Strid — at Kampen ikke var politisk men social, og længere nede i Slutningen af sit Foredrag udtalte han sig saaledes: „Jeg beskylder altsaa paa ingen Maade Demokratiet for at være fremfusende; men jeg siger, at det ikke blot er nødvendigt, at det viser Forstand og Maadehold, naar det skal gaa heldig med vor Udvikling, men at det ogsaa maa forkaste sig Forere, som ere istand til at erhverve sig vor fulde Lillid for deres Hæderlighed og Dygtighed, inden det kan vente at se dem i Regjeringen.“ Jeg kan forsaavidt være enig med det ærede Medlem i, at Demokratiet ikke er fremfusende, og dernæst i, at det absolut maa være rigtigt at vise Maadehold og Forstand, men jeg kan ikke forstaa det ærede Medlems Udtalelser, naar han siger, at Demokratiet maa staffe sig Forere, der